

[Hauge.]
melige Lad-staa-til-Politik, som Venstre og Konservative forkyndte for os ved Krigens Slutning og i de derpaa følgende Aar, en Politik, der i Perioden 1920—1924 bandt Ministeriet Neergaard til en Uvirk-somhed overfor mange Ting, der skulde have været kontrolleret.

Hvis vi saa endda kunde nøjes med dette og gøre os Haab om at faa betalt af paa denne kolossale Statsgæld, der nu stærkt nærmer sig $1\frac{1}{2}$ Milliard, kunde vi maaske trøste os hermed. Men da den højtærede Finansminister fremlagde sit Finanslovsforslag, stillede han i Virkelighe-den i Udsigt, at han saa sig nødsaget til før eller senere at skaffe sig nye Indtæg-ter ved at forøge Statsgælden. Enhver kan læse sig til, hvad Finansministeren sagde, det staar i Folketingstidenden Sp. 29. Jeg skal blot citere Slutningsbemærk-ningen:

„Da Bemyndigelserne efter Jernba-nelovene af 1918 er ved at løbe ud, kan der komme det Tidspunkt, hvor man maa søge at skaffe sig nye Bemyndigelser“. Men selvfølgelig følger han saa til, at man maa være forsigtig. Ja, det er vel over-flødigt af Ministeren at gøre en saadan Tilføjelse, men det faktiske er altsaa, at den højtærede Finansminister nu atter vil forøge Statsgælden, til Trods for at den er saa kolossal, idet den saa at sige er blevet forøget Aar for Aar undtagen i den socialdemokratiske Regerings Periode, thi i den Periode blev der betalt klækkeligt af paa Statsgælden.

Vi har hørt i Dag, og vi har hørt mange Gange før, at det var der ingen Grund til at prise den tidligere Finansmi-nister, den ærede Landstingsmand Brams-næs, for, thi han brugte jo de og de Mid-ler o. s. v. Men det faktiske er dog, at der blev afbetalt paa Statsgælden, endog-saa i betydelig Udstrækning, at de 40 Mill. Kr., der skyldtes til Nationalbanken, blev afviklet, og at Afviklingen af denne Gæld, som den højtærede nuværende Finansmi-nister havde skaffet os i 1922, yderligere tjente til, at den højtærede Finansminister nu kan møde med et Overskud paa Stats-regnskabet for 1927—28. Det er de fak-tiske Forhold.

Vort Kapitalforbrug har været for stort,

det uhyre Kapitalforbrug, vi har haft, kan vi ikke fortsætte med, en Rentebyrde paa 61 Mill. Kr. er for høj i Forhold til vort Statsbudget. Men dette Forbrug af Midler kunde have været undgaaet, hvis man ikke var kommet ind i den ulyksalige Periode i 1919—20, der med sin Varespekulation for en lang Periode ødelagde Rigets Øko-nomi.

Kassebeholdningen er, som jeg alle-rede har nævnt, kun $14\frac{1}{2}$ Mill. Kr., op-gjort pr. 31. Marts 1928, og Reservefonden, der jo praktisk talt ingen Betydning har i Rigets Finanshusholdning, er kun $9\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Jeg vil for Resten gøre den højtærede Finansminister opmærksom paa, at der i Statsregnskabet Side 585 fejlagtigt staar, at Reservefonden har $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til gode hos Kassebeholdningen. Da jeg saa dette, tænkte jeg mig, at saa maatte Kasse-beholdningen nødvendigvis være disse $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mindre. Jeg har søgt Oplysning derom i Ministeriet og har faaet den For-klaring, at det er forkert, hvad der staar, idet det ikke er hos Kassebeholdningen, Reservefonden har de $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til gode, men et andet Sted. Paa Mellemlægningen mellem Ministeriet og Institutioner staar der: Udenlandske Betalinger, og det skal være paa denne Konto, der beløber sig til noget over 4 Mill. Kr., at Reservefonden har sine $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til gode. Men det kan man jo ikke se af den Bemærkning, jeg før nævnte. Naa, da det ikke forhol-der sig saaledes, som der staar i Bemærk-ningen, men Sagen formentlig hviler paa en rigtig Basis, drejer det sig jo kun om at faa denne Fejl rettet.

I Øjeblikket har Kassen maaske Penge — den højtærede Finansminister gjorde en Bemærkning derom —, de sidste Dollars-laan har jo givet Staten Penge i Hænde, saa længe Reservefonden, der skal stilles til Disposition for Landmandsbanken, ikke er direkte udbetalt, men de Beløb, der er tilvejebragt ved Dollarslaanet, kan for-nuftigvis ikke tjene til i det lange Løb at styrke Kassebeholdningen. Det vilde være urimeligt, synes jeg, at laane til Kasse-beholdningen og saa i Løbet af nogen Tid lade den ebbe ud igen. Hvis Kommunerne tillod sig en saadan Finanspolitik, vilde Indenrigsministeriet øjeblikkelig gribe ind overfor dem. Hvis en Kommune f. Eks.